

Slovensku už nevládnú politici, ktorí vzišli z volieb. Štát vedie a reprezentuje gang

- CZ24 News | 26. května 2021

SLOVENSKO: Slovensku už nevládnú politici, ktorí vzišli z volieb. Štát vedie a reprezentuje gang. Dvnútra i navonok. Spolok komplicov z počítačovej hry v štýle „cloaks and daggers“ (plášte a dýky). Zúriivo ambiciózných, polovzdelených, vnútorným založením zlých ľudí s pochybnou minulosťou a morálkou, ktorých jediným cieľom je osobná moc. Bijú sa medzi sebou o ňu ako psiská vo dvore či na ulici. Pre jej udržanie sú ochotní spraviť hocičo kvákajúc o potrebe novej politickej kultúry. Frázy o nutnosti boja proti rezíduám bašovania predchádzajúcej politickej garnitúry na ich skutočnom profile nič nezmenia. Verejnosť si bude pamätať, že vodu (masky) kázali a víno i pálenô pili, až sa im plietli nohy i jazyk. Prítomnosťou na schôdzke v sídle SIS svoju príslušnosť ku gangu potvrdila mdlá, priesvitná a bezfarebná politická améba. Nie je skutočnou vodkyňou, ani osobnosťou, na to je príliš slabá a bez vlastného názoru okrem tých, ktoré jej napísali iní a ktoré poslušne deklamuje. Jej príspevok k upokojeniu verejnosti znepokojenej všeobecným úpadkom štátu nie je lepší ani horší ako Matovičov. Tento bez debaty patrí na samotku bez možnosti preletu nad kukučím hniezdom. Je to preňho určite lepšie ako budúca kolúzna väzba, či už skrátená alebo aj nie. Raz totiž určite vstanú noví bachari a na tento deň nebude potrebné dlho čakať. Štátne inštitúcie sú rozbité, dôvera občanov v ne sa rovná nule. Prebieha demontáž slovenskej štátnosti, skôr cielene ako „collateral damage“. Otroci (*servi*) na ministerstve obrany a zahraničných vecí sa už nesnažia maskovať svoje servilné počínanie ako politiku suverénneho štátu. Dopĺňajú ich maskáčovi križiaci, ktorí by na stredovekom bojisku nevydržali ani pol minúty. Nad všetkými visí Damoklov meč i poriadny kolík. Cítia to. Ako krysy nebezpečenstvo v podpalubí lode, s ktorou nie je nič v poriadku. Preto sa stretli ako sprisahanci v nejakej tmavej kutici. Nie sú však žiadnymi „rytiermi kapucne“. Mentálnu vzdialenosť medzi nimi a odvahou Diega de Almagra s jeho prívržencami, ktorí spoločne skolili Francisca Pizarra, možno rátať v stovkách, tisíckach míľ. Ak národ dupne, zložia sa. Po praktikách, ktoré anachronisticky nazývajú „vládnutím“, si nezaslúžia iné pomenovanie ako svoloč a tomu

zodpovedajúce opovrhnutie i zaobchádzanie.

Takéto a podobné videnie existujúceho stavu, ku ktorému sa prikláňa nemalá časť slovenskej spoločnosti, je možné nájsť v desiatkach, stovkách článkov a diskusiách k nim. Ak je teda známe „a“, je logické a nutné hľadať riešenie, povestné „b“. Pre politické strany je ním referendum, ktoré bolo „volookou“ pozdržané a ktovie či sa vôbec uskutoční. Ak aj áno, tak čo? Aj v prípade pozitívnej reakcie verejnosti existuje priestor na ďalšie fiškálne ťahanice v duchu starého dobrého Uhorska. Právníkmi mali byť aj Lenin a Fidel Castro a ako to dopadlo. Obaja si boli veľmi dobre vedomí limitov práva, najmä jeho vykonateľnosti, a preto sa stali revolucionármi. Na rozdiel od Robespiera, ktorý sa stal rovno jeho hrobárom ako lekár spreneveriaci sa Hippokratovej prísaha. Ľudia na Slovensku musia začať rozmyšľať a najmä iniciatívne konať mimo politickými stranami vytýčený hrací priestor, v ktorom sú občania po voľbách len divákmi. Spoločnosťou je potrebné poriadne zatriasť, pretože lieková terapia, nahradenie jedných druhými, k ničomu nevedie. Stranícka i celková politická roztrieštenosť na Slovensku sú alarmujúce, paralyzujúce jeho ďalší pokojný vývoj a rozvoj. Kým nedôjde k zmene volebného zákona a odstráneniu jednoobvodového volebného systému, ktorý je bianco šekom pre partokraciu, rozparcelovanie a „únos štátu“, zľava či zprava, k náprave nemôže dôjsť.

Predtým sa však musí prihodiť ešte niečo iné. Pochod na Bratislavu. Tá je cieľom, nie miestom, kde sa zhromaždia tí nespokojní, ktorí nepredali svoju budúcnosť a budúcnosť svojich detí za misu šošovice a rozhodli sa s bordelom v štáte skoncovať. Je príliš veľa tých, ktorí, hoc aj nespokojní, zo situácie, vrátane jej „pandemickej“ príchute, profitujú rovnako v hlavnom meste ako v Sobranciach či Telgárte. Ľudia majú prirodzené právo postaviť sa na odpor tyranom, ktorí im vládnu obmedzujúc občianske slobody na základe vlastnej ľubovôle. Dať svoj mandát tým, ktorých poznajú a ktorí nepolitikárčia vo svoj prospech. Svojim zástupcom z regiónov. Už počujem, opäť zľava i zprava, tie hlasy varujúce pred nebezpečenstvom anarchie a občianskej vojny. Zdôrazňujem, kľúčom je vypovedanie poslušnosti „Gangu“ decimujúcemu a demoralizujúcemu tento štát zhora, nie štátu samotnému predstavovanému v prvom rade občanmi, teda zdola. „Gang“, vedomý si, že situácia je vážna, nemá inú možnosť ako pritvrdiť použitím brachiálnej moci. Ak však bude občiansky odpor silný, dostatočne dlhý a neprerušovaný a počty tých, ktorí sa mu, podobne ako Francúzi, Slovinci a v minulosti Rumuni vzopreli, nebudú môcť spraviť nič. Vôbec nič! Ak si myslia, že áno, tak to nedotiahnu ani pred popravicou čatu, ktorá skoncovala s rumunským diktátorom. Ako a kde to docieľiť? Jednoducho. V regiónoch. Prvé lastovičky sa objavili už pred niekoľkými mesiacmi, koordinované úsilie treba znásobiť a vystupňovať. Ak to doteraz nedokázali justičné, policajné a armádne špičky v hlavnom meste, čomu sa nemožno čudovať, musia to dokázať občania v regiónoch – jednoduchí ľudia, drobní živnostníci, študenti, vojaci aj policajti, príslušníci národnostných menšín, dôchodcovia i mladé rodiny, straníci i nestraníci, všetci tí, ktorí veria v budúcnosť tohto štátu, a teda aj svoju. Teraz a hneď. Žiadny odklad v štýle „veď je leto, najprv opekačka, záhradka, a potom pôjdem so ženou, deťmi a svokrou do Turecka alebo Chorvátska. Všetko sa do jesene postupne utrasie. Veď aj náhubky sme si mohli dať dole. Bude dobre.“ Naopak. Nikto sa nebude môcť čudovať, keď sa v septembri a októbri začne celý cirkus nanovo. Gangstri a ich pandúri s tým počítajú a práve s touto kartou hrajú. Miestna správa preto musí v spolupráci s miestnymi policajnými zložkami a armádou, bez akéhokoľvek náznaku represálií voči občanom na výzvu z najvyšších miest, zabezpečiť zachovanie verejného poriadku. A konať. Ak sa v priebehu dvoch-troch dní pridá k odporu voči „Gangu“ a jeho jarmu postupne celé Slovensko alebo jeho väčšina, takýto celospoločenský tlak nemôže súčasné miniatúrne a vnútorne nestabilné centrum politickej moci ustáť. Zlomí sa aj jeho sluhovia a hlásne trúby. Občania Slovenska majú šancu svojím vystúpením ukázať okoliu, vrátane nepravínikov i falošných priateľov, čoho sú schopní, ak im niekto kradmou rukou siahne na ich slobodu.

V roku 193 n. l. po zavraždení Commoda pretoriáni usporiadali dražbu, ktorej predmetom bolo odovzdanie vlády nad Rímskou ríšou tomu, kto ponúkne najviac. Kým senát a ľud v hlavnom meste neslýchanú hanebnosť prijali so sklonenými hlavami, provincie nie. Nie je podstatné, kto sa stal ďalším cisárom a ako skoncoval s tými, ktorí sa na zhanobení štátu podieľali. Ponaučenie spočíva v uvedomení si, že spektakulárne zlyhanie skorumpovaných a morálne degradovaných politických elít v centre, akými boli stretnutie „Gangu“ v pivnici slovenskej tajnej služby i dražba moci v Ríme, má v životaschopnom štáte za následok jedinu možnú korekciu. Rezolútny chirurgický zákrok „periférie“. So všetkými dôsledkami.

Autor: JURAJ HOCMAN

Zdroj: <https://noveslovo.sk/>